

Benedykt XVI

Kościół katolicki gani i potępia wszelkie naruszenia godności i praw nieletnich

Studia nad Rodziną 14/1-2 (26-27), 7-10

2010

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BENEDYKT XVI

KOŚCIÓŁ GANI I POTĘPIA WSZELKIE NARUSZENIE GODNOŚCI I PRAW NIELETNICH¹

[...]

Cieszę się z całego serca, że mogę was powitać na rozpoczęcie XIX Zgromadzenia Plenarnego Papieskiej Rady ds. Rodziny. W tym roku w najważniejszym spotkaniu waszej dykasterii uczestniczy wiele nowych osób: nowi są nie tylko kardynał przewodniczący i biskup sekretarz, ale również kilku kardynałów i biskupów z komitetu prezydialnego, paru pracowników i kilka par małżeńskich będących jej członkami, a także liczni konsultorzy. Dziękując serdecznie tym, którzy zakończyli pracę w Papieskiej Radzie, oraz tym, którzy nadal pełnią w niej swoją cenną posługę, proszę Pana, by hojnie obdzielili wszystkich swoimi darami. Z wdzięcznością myślę zwłaszcza o śp. kard. Alfonsie Lopezie Trujillo, który przez 18 lat kierował waszą dykasterią z wielkim oddaniem sprawie rodziny i życia w dzisiejszym świecie. Pragnę także wyrazić głęboką wdzięczność kard. Enniowi Antonellemu za serdeczne słowa, które do mnie skierował w imieniu was wszystkich, oraz za przedstawienie tematyki tego ważnego zgromadzenia.

Ramy obecnej dykasterii wyznacza z jednej strony VI Światowe Spotkanie Rodzin, które odbyło się w stolicy Meksyku w 2009 r., a z drugiej – VII Spotkanie, które ma się odbyć w 2012 r. w Mediolanie. Dziękując raz jeszcze kard. Norbertowi Riverze Carrerze za wielkoduszne zaangażowanie, z jakim jego archidiecezja przygotowała i zorganizowała spotkanie w 2009 r., już teraz wyrażam szczerą wdzięczność Kościołowi ambrozjańskiemu i jego pasterzowi kard. Dionigiemu Tettamanziem za to, że zechcieli być gospodarzami VII Światowego Spotkania Rodzin. Papieska Rada zajmuje się nie tylko tymi nadzwyczajnymi wydarzeniami, ale realizuje też różne inicjatywy,

¹ Benedykt XVI, Kościół gani i potępia wszelkie naruszenie godności i praw nieletnich. Przemówienie do uczestników XIX Zgromadzenia Plenarnego Papieskiej Rady ds. Rodziny (8.02.2010).

które mają na celu pogłębianie świadomości, jak wielką wartość ma rodzina w życiu Kościoła i społeczeństwa. Należą do nich: projekt „Rodzina jako podmiot ewangelizacji”, który ma na celu gromadzenie pozytywnych doświadczeń w różnych dziedzinach duszpasterstwa rodzinnego w skali światowej, by mogły one posłużyć jako inspiracja i bodziec do nowych inicjatyw; a także projekt „Rodzina bogactwem społeczeństwa”, którego celem jest ukazanie opinii publicznej dobroczynnego wpływu rodziny na społeczeństwo, jego spójność i rozwój.

Innym ważnym przedsięwzięciem dykasterii jest opracowanie *Vademecum* przygotowania do małżeństwa. Mój umiłowany poprzednik, czcigodny Jan Paweł II w adhortacji apostołskiej *Familiaris consortio* pisał, że to przygotowanie „konieczne jest w naszych czasach bardziej niż kiedykolwiek” i że „składa się ono z trzech podstawowych etapów, którymi są: przygotowanie dalsze, bliższe i bezpośrednie” (por. FC 66). Nawiązując do tych wskazań, dykasteria pragnie we właściwy sposób zdefiniować charakterystyczne aspekty trzech etapów formacji wraz z odpowiedzią na powołanie do małżeństwa. Przygotowanie dalsze obejmuje dzieci, dorastającą młodzież i ludzi młodych. Odbyna się ono w rodzinie, w parafii i w szkole, miejscach, których uczy się pojmowania życia jako powołania do miłości, wyrażającego się zarówno w małżeństwie, jak i dziewictwie dla królestwa niebieskiego, jednakże zawsze jest to powołanie do miłości. Na tym etapie powinno być ukazywane stopniowo znaczenie płciowości jako wyrazu zdolności do relacji międzyosobowych i jako pozytywnej energii, która powinna umacniać autentyczną miłość. Przygotowanie bliższe obejmuje narzeczonech i powinno być procesem pogłębiania wiary i życia chrześcijańskiego, prowadzącym do lepszego poznania tajemnicy Chrystusa i Kościoła, znaczenia łaski i odpowiedzialności małżeńskiej (por. tamże). Wiadomo, że czas trwania i formy tego przygotowania muszą być różne, w zależności od sytuacji, możliwości i potrzeb. Jednakże jest rzeczą pożądaną zorganizowanie cyklu katechez i spotkań we wspólnocie chrześcijańskiej, w których będzie uczestniczył kapłan, a także różni specjaliści, animatorzy oraz przykładowe chrześcijańskie małżeństwa, a pary i grupy będą miały możliwość dialogu w klimacie przyjaźni i modlitwy. Należy także szczególnie zabiegać o to, by przy tej okazji narzeczeni odnowili swoją osobistą więź z Panem Jezusem, zwłaszcza poprzez słuchanie Słowa Bożego, przystępowanie do sakramentów, a przede wszystkim uczestnictwo w Eucharystii. Tylko wtedy, gdy Chrystus jest w centrum egzystencji osoby i pary, można żyć autentyczną miłością i obdarzać nią innych, bo jak przypomina Jezus: „Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity, ponieważ beze Mnie nic nie możecie uczynić” (J 15,5). Przygotowanie bezpo-

średnie odbywa się w okresie poprzedzającym ślub. Oprócz egzaminu przedślubnego, przewidzianego przez prawo kanoniczne, mogłoby ono obejmować katechezę poświęconą obrzędowi małżeństwa i jego znaczeniu, rekolekcje, a przede wszystkim należy się starać, by zawarcie małżeństwa było przez wiernych, a zwłaszcza osoby, które się do niego przygotowują, pojmowane jako dar dla całego Kościoła, dar, który przyczynia się do jego duchowego wzrostu. Dobrze jest też, gdy biskupi sprzyjają wymianie najbardziej znaczących doświadczeń, pobudzają do poważnego zaangażowania duszpasterskiego w tej ważnej dziedzinie i w szczególny sposób starają się, by powołanie małżonków stało się bogactwem dla całej wspólnoty chrześcijańskiej a także, zwłaszcza w dzisiejszym społeczeństwie, misyjnym i prorockim świadectwem.

Temat waszego zgromadzenia plenarnego: „Prawa dzieci”, został wybrany w nawiązaniu do 20-lecia Konwencji, zatwierdzonej przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 1989 r. Na przestrzeni wieków Kościół, idąc w ślady Chrystusa, wzywał do ochrony godności i praw nieletnich i na różne sposoby o nich się troszczył. Niestety, w różnych wypadkach niektórzy jego członkowie, działając niezgodnie z tymi wskazaniem, pogwałcili owe prawa: takiego postępowania Kościół nie omieszkuję i nie omieszką ganić i potępiać. Miłość i nauczanie Jezusa, który powiedział, że trzeba naśladować dzieci aby wejść do królestwa Bożego (por. Mt 18,1-6; 19,13-14), zawsze ponaglały do otaczania ich głębokim szacunkiem i troską. Surowe słowa Jezusa, skierowane przeciwko tym, którzy gorszą jednego z tych małych (por. Mk 9,42), zobowiązują wszystkich, by odnosili się do nich zawsze z takim samym szacunkiem i miłością. Z tego względu również Konwencja o prawach dziecka została przez Stolicę Apostolską przyjęta przychylnie, mówi ona bowiem o adopcji, opiece lekarskiej, oświacie, ochronie niepełnosprawnych i obronie dzieci przed przemocą, porzucaniem, wykorzystywaniem seksualnym i jako siły roboczej.

W preambule Konwencja mówi, że rodzina jest „naturalnym środowiskiem rozwoju i dobra wszystkich jej członków, a w szczególności dzieci”. Otóż właśnie rodzina, oparta na małżeństwie mężczyzny i kobiety, jest dla dzieci największą pomocą. Chcą one być kochane przez matkę i ojca, których łączy miłość, potrzebują mieszkać, rosnać i żyć z obojgiem rodziców, ponieważ role matki i ojca uzupełniają się w procesie wychowywania dzieci, w kształtowaniu ich osobowości i tożsamości. Jest zatem ważne, by robić wszystko, co możliwe, aby rosły w trwałej rodzinie, którą łączą silne więzy. W tym celu należy wzywać małżonków, by nigdy nie tracili z oczu głębokich racji i sakramentalnego charakteru ich związku małżeńskiego i by umacniali go poprzez słuchanie Słowa Bożego, modlitwę, stały dialog, otwarcie się na siebie i przebaczenie sobie nawzajem. Brak harmonii w rodzinie, rozpad związku

rodziców, a szczególnie separacja i rozwód nie pozostają bez wpływu na dzieci, natomiast wspieranie rodziny, zabieganie o jej prawdziwe dobro, prawa, jedność i trwałość to najlepszy sposób ochrony praw i prawdziwych potrzeb nieletnich.

Czcigodni i drodzy bracia, dziękuję wam za odwiedzinę! Duchowo jestem z wami i śledzę waszą działalność na rzecz rodzin. Z serca udzielam każdemu z was i wszystkim, którzy mają udział w tej cennej posłudze kościelnej, apostołskiego błogosławieństwa.